

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὼ φράγ κα εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἑκα φράγ κα καὶ τὸ χέρι.**

Εἰκοστὸν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἑνακόσια,
νέα δράσις Ρωμηῶν μὲ τῆν γλώσσα.

Ἐβδόμη τοῦ Μαζοῦ και δεκάτη,
και τόσο περιμένουν τὸν Κορφιᾶτη.

Ἐπτά, χίλια και τριάντα,
και ὀτὴν Σάμο τί συμβάντα.

**Στίχοι περὶ πολλῶν και διαφόρων
τῶν δύο τῆς Ἀθήνας λιμαδῶρων.**

Φ.—Ἐφθασε τὸ καλοκαίρι...

Π.— Πῶς τὸ ξέρις, μασκορά;

Φ.—Ἐφθασε τὸ καλοκαίρι... σοὺ τὸ λέω σοβαρά.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τῆ φούριμα
γιὰ ταξείδια μακρινά,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὰ γαγγούρια,
ὅπου βγήκανε ξανά.

Τὸ γνωρίζω, βρὲ χαλντούπη,
κ' ἀπὸ τοῦτο τὸ κουνοῦπι
κ' ἀπὸ τοῦτον τὸν κορέο,
ποῦ χυμᾶ στὴν Κερκυραῖο,
και μὲ λύσσα τὸν διαγκάνει
μήπως Ἰπουργοῦ τὸν κάνει.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὸν ἤλιο, ποῦ μᾶς καιεῖ σὰν φωτιὰ,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὴν λαύρα τόσοσιν πόθων μας κρυφίων,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τοὺς ψύλλους, ὅπου μπαίνουνε σ' αὐτὰ
τόσων νέων φιλοδόξων κ' Ἰπουργῶν ὑποψηφίων.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπὸ τόσοσιν ὑπονόμων μυρωδιαῖς
και πανσέληγναις βραδείαις,
κ' ἀπ' τῆς λαύραις
και τῆς αὐραῖς
και τῆς σαύραις.

Πῶς μᾶς ἤθεε καλοκαίρι πλέον ὀλοφάνερα
μᾶς τὸ λένε τὰ κεράσια, μᾶς τὸ λένε τὰ τζάνερα,
μᾶς τὸ λένε φρούτα κ' ἄλλα
τῶν καυμάτων φαγητῶ,
μᾶς τὸ λένε και μεγάλα
τῆς καλιῆς γουργουρητῶ.

Μᾶς τὸ λέν κοψίματα,
στομαχιῶν καψίματα
κ' ἄλλῃ ρεψίματα.

Μᾶς τὸ λέν και τόσοσιν δρόμοι
πλέγοντες ἀσφουτικῆς,
κ' ὁ διάδοχος ἀκόμη,
ποῦφυγε φαμελικῆς.

Πῶς δὲν εἶναι πλέον φέμμα
μᾶς τὸ λέει και τὸ Στέμμα,
ὅπου μὲς τῆς Ἀκελεῖας κατοικεῖ τῆς πραινάδες,
μᾶς τὸ λέει κ' ὁ Κορφιᾶτης, ὅπου πῆγε στῆς Δουκάδες.

Κύτταξε τί φεγγαράκι,
τί ρωμαντικὴ βραδείδι...
πότε πότε ταξερᾶκι
παίζει μέσα στὰ κλαδί.

Σάπλωσε μὲς στὸν λεμόνα
κ' ἄκου τὴν νερογελῶνα,
τὸν μονότονον τὸν Γκζόντη,
τὸ τζιτζι, τὸ τριζόνι,
τὸ γαιθοῦρι και τ' ἀηδόνι.

Κύττα... μὲ νερὸ πρησμένον
ἕνας βάρτραχος κοάει,
και σὰν Ἕλλη γουσκομημένος
ἀπὸ ρητορεία μοχῆει.

ὦχι ψυχὴ μου! κάθε κηπος μυριόκαρπος ἀνθεῖ...
κύτταξε μὴ κατασάρω, Περικλέτο μου, ξανθὴ,
κύτταξε και μὴ μαῦρη
πὸς τὴν πρώτην τρέχει νάβρη.

Ὀτι μῆθηκε καλοκαίρι, Περικλέτο φοικαρά,
μᾶς τὸ λένε σοβαρά
και γιατροῖ μας Ἰπποκράτη, Γαληνοῖ, Μαχάονες,
μᾶς τὸ διαχλαδῶν κ' ἐκρήξεις μὲς στῆς Κοκουσάβανες.

Ὀτι μῆθηκε καλοκαίρι μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν
μᾶς τὸ λένε τόσοσιν φρικαῖς,
μᾶς τὸ λέν μακαροτοθήκαις,
και τριζίματα και κρόσι παραθῶρον και τσαμῶν,
ποῦ σαλεύουν κάθε φρένα
και μᾶς πᾶει τρεῖς κ' ἕνα.

Νέας φρίκης σιωπή,
νέο ξαφνικό μεγάλο,
πλήν μας λέν επιτροπή
πώς θα γίνη δίχως άλλο.

Κι' όταν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον,
ὅπου βράζει νύκτα μέρα,
σώματα κυττάς ἀνθρώπων
νά πηγαίνουν' ὑπὲρ ἀέρα.

Κι' όταν βλέπης κάτοικοι τοῦ νὰ παθαίνουν εὐτυχεῖς
κεφαλῶν ἀποκοπαῖς,
μὴ ποσὸς ἀνησυχίης,
θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Μὴ τρομάξῃς τὰς ἐκρήξεις . . . κ' ἂν ποτὲ καὶ σὲν' ἀκόμα
ἐκρήξις μαρουτοθήκης ἀμορφον σ' ἀφήσῃ πτώμα,
οὔρε, Περικλῆ, καὶ τότε
καὶ διαλάλησε καὶ πέσι:
ἤσυχαιτε, πατριῶται,
θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν ἴδῃς, βρά Περικλέτο, πῶς καὶ κάλιν ἀπειλεῖται
ἐκρήξις χρεωκοπίας κ' ὀφειλῶν διακοπή,
νὰ φωνάξῃς μὴ φοβετοσε, χρεωκόποι συμπολίται,
κι' ἄλλη νέα θὰ μὰς ἔλθῃ διεθνῆς ἐπιτροπή.

Κι' ἂν καὶ μ' ὄλαις τῆς μεγάλαις τοῦ παρόντος προκοπαῖς
τρέχουν τόσοι νησιτικοὶ
μέσα σ' τὴν Ἀμερικῆν,
φώναξέ τους σ' ἴτη σ' ἴτη, θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν μοιραῖως, Περικλέτο, μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων
εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων
τὴν περιδοῦν ἴδῃς
Ἀρκουδιάρηδες Βουλγάρους
καὶ παντοδαποὺς βαρβάρους
σὺν πιθήκους ἀναιδεῖς.

Κι' ἂν σφικτὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃς Ἀγγλοὺς Λόρδοι καὶ Μουλ-
[λαῖδες,
δίχως τοῦτο νὰ νομίσῃς κάπως σόκιν κ' ἀπρεπέας,
σὺ καὶ τότε νὰ φωνάξῃς ἡσυχαιετ' Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ γὰρ τὴν Μακεδονία θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν σ' τῆς δόξης τὸ καμίνι
πέτρα μὴ δὲν ἀπομεινῇ
καὶ σ' εἴρεῖται πατῆς.

Νὰ μὴ μένῃς σιωπῶν,
ἀλλὰ πάντα νὰ ζητῆς
ἐκλογὰς ἐπιτροπῶν.

Ἀγλαθὴ κοντολογίης,
θρέμμα τῆς πυρφόρου γῆς,
κ' ἂν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κ' ἂν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κ' ἂν τῷ μέσῳ τῶν πλόμων,
κ' ἂν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
κ' ὅπου στέκει κ' ὅπου πᾶς
νὰ ζητῆς ἐπιτροπὰς.

Π. — Σὺ δὲν ἀφίνεις, Φασουλῆ,
ἄλλον κανένα νὰ μιλήσῃ,
Μονάχος θέλεις νὰ μιλήσῃ.
Φ. — Καὶ ποῦς σοὺ λέει νὰ σφαλῆς
τὸ στόμα σου τὸ λάλοιο,
πρῶτε τῶν παραγάλων;

Τὸ μὴ λαλεῖν νυχθημερὸν μοῦ φαίνεται ντροπή...
μὴν ἐπιτρέπῃς τίποτε χωρὶς ἐπιτροπῆ,
ὡς ὅτου πλέον νὰ γενῆς ἐπιτροπος καμμιὰς
γερῆς κληρονομιάς,
κ' ὅπῳταν σὺν ἐπιτροπος πάργης καὶ σὺ μερίδα
δὲν θὰ ζητῆς ἐπιτροπὰς ποτὲ γιὰ τὴν πατρίδα.

Π. — Βλέπεις, ξόλινε κεφάλια,
νομοσχέδια μεγάλα
καὶ σπουδαῖα σὺν κ' αὐτὰ
τὰ περὶ Στρατῶν καὶ Στόλων,
ποῦ χρειάζονται λεπτὰ
καὶ θυσιὰς νέας ἑλιων;

Βλέπεις, ξόλινε τραλλὲ
συμφωνοῦσῃς ἐποχῆς,
πῶς θὰ γίνουσι προσχεῖς
Υπουργῶν μεταβολαί,
καὶ βελιάζουσι θυμωμένοι τῆς μεγάλης στρουγγῆς τράγοι...
κάποια κεφαλὴ πυρὴν φαίνεται πῶς ἐξεργάη.

Βλέπεις, δλέπεις, φίλη γκιάδα,
νὰ νιάσῃται σὺν λάβα
μία βρώμα πέρα πέρα,
καὶ τῆς μύταις νὰ γεμίσῃ
καὶ δυσόδῃς νὰ βρωμίῃ
τῶν μωσοβολοῦν' ἀέρα;

Ἐκρήξις κοιλίας μεγάλης ἔχει γίνεῖ, φαμφαρῶν,
ἀπ' ἐκείνας, ποῦ δὲν παύουν τὸν περιδρομο νὰ τρώνε.

Φ. — Βλέπεις, τοῦτον, φουκαρὰ,
ποῦ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
μὲ δημόσιο παρὰ
νὰ φουσκῶνῃ τὸ κεμερί,
κ' ἔξω φιάχια τραγουδῶν νὰ διέρχεται πελάγι...
κάποιοι πατριωτισμοὶ φαίνεται πῶς ἐξεργάη.

Τι λογιῆς λογιῆς ἐκρήξεις,
ποῦ σὲ κάνουνε νὰ φριξῆς
καὶ νὰ πάργῃς τὰ βουνὰ
λυσοσκιμένους γιὰ λιβανὰ.

Βλέπεις καὶ τοῦ Θεοτόκῃ τὰς συκνάς ἀναχωρήσεις;
φάινεται πῶς ἐξεργάη νέα τοῦ Κουβέρτου κρῖσις.
Βλέπεις ἀπὸ τῆς Δουκάδας φρίσκος νὰ ξαναγορῆς;
μεταρρῦμοις μυρῆσι.

Π. — Ἄν τὸν βλέπεις νὰ μιλήσῃ
καὶ τοὺς φίλους νὰ θυσιῆσῃ;
ποῦς γνωρίζεις, Φασουλῆ,
τί μὲ τοῦτο νὰ σκοπεύῃ.

Τὸν κυττάζεις, φαφλατὰ,
νὰ τοὺς κἀνῃ χωρατὰ
καὶ νὰ λέῃ τὰ καὶ τὰ;...

πώς τὸ ἔβρι μ' ἄλ' αὐτὰ
τ' ἴστων νοῦ του μελετᾷ.

Φ. — Τὸν βλέπεις γὰρ τὴν Αἰθιοπὴ καὶ πάλι νὰ τοῦ θίγῃ;
θαρρῶ πὼς τῆς ἐκρήξεως ἀναβολὴ θὰ γίνῃ.
Τὸν βλέπεις ἐκ τῆς Αἰθιοπῆ μὲς' ἰστὰς κλεινάς νὰ φθάσῃ;
νομίξω πὼς τὴν ἐκρηξὴν ἀφύσικως θὰ τὴν κἀγῃ.

Ἐπιστροφῆς ἀναβολή, ποῦ τὰ χρειάσθησαν πολλοί.

Φ. — Εἰς τὴν Πάτρα τοῦτοι κ' ἄλλοι
περιμένουν τὴν Μικαλίη,
γὰρ τὴ μάθανε, κορυφότη,
πὼς ἐγγύς με τούτῃ.

Ἔγινε καὶ κ' ἄνταρα...
Ἔγχα μόλα κ' ἔγχα λίσσα,
κ' ἔλοι τρέχουν μὲ λαχάρια
γὰρ νὰ ἴδουν ἂν εἶναι μέσσα.

Πηλασοῦν μικροὶ μεγάλοι
μὲ τῆς βάρκαις στὴ Μικαλίη,
γὰρ νὰ ἴδουν τὸν τοκελετῆ
καὶ ν' ἀκούσουν τι θὰ πῇ.

Ἄπ' ἔθω κ' ἔκαι κευτοῦν
μὲ τὸ μῆτι γουρλωμένο,
καὶ τὸν κλοισαρχοῦ ρουτοῦ;
ποῦ μὲς τὸν φυλᾶς κρυμμένο;

Πλὴν αὐτὸς τοὺς βεβαίονει,
Περικλῆτο κουφαηθῶνι,
πὼς ὁ Κόντης τὸ πιπνί
'στῆς Δουκάδας ἔχει μείνει.

Πλὴν αὐτοὶ δὲν τὸν πιστεύουν, σκέρταο τὸ θαρροῦν κ' αὐτό,
καὶ νομίζουν ὁ Κορφιότης πὼς τοὺς παίζει τὸν κρυφτό,
καὶ ἴστων κλοισαρχο φωνάζουν: ἔγχα μόλα κ' ἔγχα λίσσα,
ἕνας Κόντης εἶναι μέσσα.

Τρέχουν τότε μερικοὶ
κ' ἔρευνοσθ ἐθῶ κ' ἔκει.
Κ' ἔβλεπες γιὰλδ οὐδ ἴμνη,
κ' ἔφαχναν μὲς' ἰστὸ βαπέρι,
μὰ δὲν ἦταν καὶ ἴστων κρύμνη,
μὰ δὲν ἦταν καὶ ἴστων κλώρη.

Πᾶνε κάτω 'στῆς κοπέτας,
κ' ἔκει ὄρισκουν κἀπ ἔξους
ἀσθενεῖς κ' ἐξηλαγμένους
ἀπὸ τῆς κολλᾶς ρουκέτας.

Ἔρωτοῦν τοὺς ἀσθενεῖς,
ποῦ ὄρωγοσαν ἰστὸ κρεβάτι:
μήπως ἴσταν Κορφιότης;
μὰ δὲν ἀπαντᾷ κανεῖς.

Μὰ θυμὸς καὶ μὲ φωναῖς
φάχνουν εἰς τὰ καλλάρια,
κατεβαίνουν καὶ ἴστων ἀμάρια,
πᾶνε καὶ ἴστων μηχαναῖς,
μὰ δὲν ὄρισκουν ἴστων Κόντης
κ' ἔλ' οἱ κόντι πῆν ἀμῶντε.